

ROUŠKA

ročník 15

číslo 4/12

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, email : bohumin@charita.cz

V BRANÁCH ROKU VÍRY

Se zářijovými dny se pomalu ale jistě hlásí podzim. Bohatou barevností i určitou odevzdaností (plodů, které si nenechává pro sebe) nás chce doprovodit dalším obdobím roku 2012. Podzim možná nejvíce ze všech období poukazuje na moudrost stvoření, která je nesobecká, pokojná i důvěřivá. Každý opadající list jakoby pravil, že jen ten, kdo je ochoten dát svůj život, jej ve skutečnosti nalezne (srov. Mt 10,39).

Letošní podzim má pro nás ale jedno skutečné duchovní obohacení. Na přání papeže Benedikta XVI. začne 11. října 2012 **Rok víry** a potrvá do Slavnosti Krista Krále 2013. Ve svém apoštolském listu *Porta Fidei* k tomuto roku papež píše: *V minulosti bylo patrné jednotící tkanivo kultury, obecně přijímané jako odkaz k obsahu víry a jí inspirovaných ctností. Dnes se však zdá, že ve značné části společnosti už tomu tak není. Důvodem je hluboká krize víry, která postihla množství lidí.*

Papežovu reflexi jsme jistě schopni vnímat ze situací běžného života. Obecné povědomí o víře, o morálních hodnotách jako samozřejmou součást života společnosti, se dávno vytratilo a v životě mnoha dnešních lidí je možné doslova cokoliv. Proto je potřeba se znovu vydat ke kořenům, k onomu prameni, který dává „pravou vodu života“. Zakusit radost z víry. K tomu je potřeba nového světla poznání, možná nové obrácení, nové uvědomění si, co pro mne víra v životě znamená, jaké je její místo v běhu mých všedních dní.

Jednou se Ježíš ptal svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ (Mt 16, 13n) Odpověděli, jak si to druzí myslí – za Jana Křtitele, za Eliáše nebo jednoho z proroků. Na to Ježíš pokládá další

otázku: „A za koho mne pokládáte vy?“ Chce znát jejich postoj, chce, aby si to sami uvědomili, vyslovili to, kdo pro ně je. Učedníci to sami hned nedokázali, ale Petr, jménem všech, pomocí „shůry“ (*“nezjevilo ti to tělo a krev, ale můj Otec v nebesích“*) vyznal: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého“. Můžeme se totiž pokládat za věřící, aniž si uvědomíme, co to vlastně pro nás znamená. Mnoho lidí dnes o sobě tvrdí, že jsou věřící, ale co se za tím skrývá. Vnější póza, ale vnitřní obsah prázdný. Vždy s určitou bolestí čtu v Písmu svatém, jak Nazareťané, kteří žasli nad moudrými slovy a velkými činy Ježíše, jeho samého nakonec odmítli, protože to byl nakonec syn tesařův a znali všechny jeho příbuzné. To nejbolestnější je pak ve větě: „A pro jejich nevěru tam nemohl učinit mnoho zázraků“ (Mt 13,58). Tak blízko Boží spáse. A právě ti, s kterými žil, jej odmítli ne pro činy a slova, ale protože jim připadal příliš „známý – jeden z nich“, prorok, který nemá šanci ve svém domově. Nejsme ale dnes na tom v Evropě i u nás stejně? Kdysi křesťanské země, ke kterým Kristus přišel, dnes jakoby jej neznali. Všechno se jeví lepší, přijatelnější, snadnější než to, co přinesl On. Při prázdninové návštěvě hradu Kost, jsem byl zaskočen pořádanou akcí snad s názvem – Slet čarodějnic. To, že se promenádují někde osoby v maškarách čarodějnic, mi ani tak nevadí, ale v tomto případě tu byla magie se vším všudy: hádání z ruky, čáry života, měření aury, magická síla kamenů a další a další věci. Snad stovka možná více stánků se zaručenou nabídkou. A ten zájem u každého stolku – ne z recese, ale z touhy něco objevit. Zasvěcené debaty, vysvětlování zaručené funkčnosti. Vždyť je to znovu pohanství.

„A za koho mne pokládáte vy?“ To at' je pro nás stálou výzvou. Touha objevit Krista ve svém životě. Žít skutky víry. V té situaci, v jaké se nacházíme. Na pracovišti, v samotě domova. Vždyť Pán je vždy s námi, z jeho rukou dostáváme život, milost za milostí. Jen nesmíme propásnout jeho blízkost, aktuálnost jeho milosti, která je nám dána pro jednotlivý úsek cesty života. Nesmí se nám to zdát málo, či dokonce špatně. My toužíme po klidu a On nám dává sílu nést utrpení, my očekáváme ve svém životě to nebo ono, Pán to seřadí jinak ... To nejdůležitější je uvěřit, že nás v každém okamžiku miluje a chce vést správnou cestou. Jen nevíra nás uzavírá před jeho mocí v našem životě, před účinkem jeho slov a lásky.

Se Samaritánkou u studny prosme o živou vodu, o pomoc shůry, o nový dar víry pro sebe i pro všechny kolem nás, pro naši zem i současné lidské pokolení.

Kéž se nám to daří.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

Aby pracovníci Charity měli otevřená srdce a dokázali správně naslouchat potřebám lidí odkázaným na jejich péči.

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ❖ Aby se klientům Noclehárny sv. Martina dostalo potřebné duchovní podpory.
- ❖ Za mladou rodinu, která je ve finanční krizi, aby lépe psychicky zvládali svou situaci.
- ❖ Za obrácení otce rodiny; za osvobození od závislosti a za sílu a požehnání pro jeho ženu a děti.
- ❖ Za příbuzné těžce nemocné ženy, aby měli dost síly a odhodlání poskytnout ji nejen péči, ale i duchovní oporu.

CESTA NA UKRAJINU – NÁVŠTĚVA ADOPTIVNÍCH DĚTÍ

Dne 14.8.2012 jsem byl vyslán bohumínskou charitou k adoptivním dětem na dálku na Ukrajinu. Charita Bohumín podporuje tři děti (15 let - Jana, 15 let - Vasyl, 13 let - Miroslava). V 7:00 vyrazila celá skupina jedoucí na Ukrajinu z Ostravy směrem na Slovensko. S malými přestávkami jsme byli kolem 15:00 hodiny na ukrajinské hranici. Celní kontrola trvala asi 1 hod. a proběhla poměrně hladce. Po kontrole jsme pokračovali v jízdě a okolo 19:30 jsme byli na místě v městě Tjačivu. Protože zde byl nedostatek vody, a také netekla voda na faře, kde jsme měli být původně ubytováni, rozdělili nás do soukromých domů. Ubytování bylo poměrně na slušné úrovni, první den jsme také poseděli s našimi ubytovateli u špeku a slivovice.

Druhý den jsme se jeli podívat na některé památky po Zakarpatí, na několik dřevěných kostelů, jejichž stáří je přibližně 400 let. Některé jsou ve velmi udržovaném stavu, ale mnohé jsou také velmi zchátralé.

Putovali jsme do města Koločava, kde jsme získali informace o samotném městě, místních školách a Nikolajovi Šuhajovi loupežníkovi a o jeho pravdivé minulosti, zejména o tom, že oficiálně zabil 6 lidí. Nikola se poprvé dostal mimo zákon na vojně mezi Rakouskem a Ruskem, kdy zběhnul, za což byl uvězněn. Nakonec byl z vězení přece jen vykoupen a propuštěn, ovšem začal loupit čím dále tím více, až na něho byly vypsány odměny: státem 3.000 korun a odměna za jeho hlavu od místních bohatých lidí čítala 30.000 korun. Na základě toho byl nakonec zrazen a zavražděn svými kumpány. Mezi jeho oběťmi byli také 4 čeští policisté, tito všichni mají hroby v Koločavě u dřevěného kostela. Vesnici proslavil Ivan Olbracht, když o loupežníkovi napsal v roce 1933 baladický román, v němž se propojuje legenda se skutečností.

Dále jsme navštívili starou školu, která byla po svém založení (1918) školou s českým vyučovacím jazykem až do roku 1944, poté se přeorganizovala na školu ruskou. V roce 1978 až dosud se budova začala prezentovat jako muzeum školy s českým vyučovacím jazykem.

Také jsme navštívili českou hospodu se jménem '*Četnická stanice*', která skutečně dříve stanicí byla. Ochutnali jsme místní výtečný boršč. Pro zajímavost ceny v hospodě jsou srovnatelné s našimi cenami.

Po obědě jsem byl navštívit adoptivní dceru **Janu**, bydlící v obci Majdan s maminkou, sestrou a prarodiči ve velmi skromném domku o 2 místnostech. Rodina je bez živitele rodiny - tatínka, který umřel. Domek byl opravdu velmi skromný, nicméně čistě uklizený i hezky zařízený. V obývacím pokoji, který byl zároveň i kuchyní, byla umístěna obývací stěna, stůl, sedačka a staré cihlové kamna. Těmi se vytápí celá chalupa. Po předání dárku Janě, jsem byl rodinou hojně pohostěn. Jejich jídlo, bez umělých 'éček' a dochucovadel jim můžeme vskutku závidět. Pohostili mě klobásou, zeleninou, uzeným ovčím sýrem a jak je zde zvykem - vodkou. Tak dobrý sýr jsem ještě nikdy nejedl. Jana měla radost s dárku, nyní ukončuje 11. rokem základní školní docházku a po ukončení by chtěla studovat v Mukačevu na Střední ekonomické škole. Kromě školní docházky (kterou zabezpečují právě finance na základě adoptivní smlouvy) musí doma pracovat na domácím hospodářství. Musí pracovat na poli a v lese sbírat lesní plody.

Další den jsme navštívili zbylé dvě děti v obci Ust' Čorna a Hanyč. Cesta do Ust' Čorne je velice zničená, proto krátká vzdálenost asi 50 km trvá přibližně 1,5-2 hod. V obci Ust' Čorna je díky humanitární pomoci postaven Domov pokojného stáří, který vede řeholní sestra Krystofora. V domově žije 13 lidí, kteří už na světě nikoho nemají a zůstali sami. O těchto 13 lidí se starají 2 pracovnice přes den a 1 pracovnice v noci. Některé z nich jsou dobrovolnice.

Vasyl (15 let, 2. adoptované dítě) bydlí asi 1 km od domova. Tento synek má 2 bratry, starší se nachází právě na vojně v Kyjevě, a 1 mladšího. Otec pracuje v lese, maminka je v domácnosti. Na Ukrajině není dostatek práce pro muže, proto je naprostá většina žen v domácnosti. Tento dům nebyl tak naklizený jako u předchozí rodiny, rodina nebyla také tak otevřená, udržovala si větší odstup. Přesto jsme si i tak docela popovídali. Adoptovaný chlapec chodí také do 11. třídy. Na Ukrajině je 11-ti letá školní docházka. Známkování je od 1 po 12, stupňovitě, tak jako u nás 1-5.

Dověděl jsem se, že přibližně 70% mužů nepracuje ve své vlasti, ale že se živí 9 měsíců mimo republiku – obvykle v Rusku, Česku či na Slovensku. Ženy pracují na poli, děti o prázdninách i přes rok kromě jiné práce sbírají lesní plody a přes překupníky je prodávají. Ráno jsou vyvezeny na nedostupná místa v horách vojenským autem a po celodenním sběru je pozdě odpoledne svážejí zpět do dědiny.

V této rodině jsem také zjistil, jaký mají ženy na Ukrajině důchod – je to zhruba 4.500-5000,- korun v přepočtu na naše peníze. Potraviny jsou zde přibližně stejně drahé jako u nás. Akorát si tady skoro vše vypěstují sami. V každé chalupě se chová 1 nebo 2 kravky a ostatní dobytek, ovce, slepice. Zaujalo mě, že zde mají rozdělenou službu při pasení krav. Každý den mají službu 2 lidi z vesnice, ráno krávy vyženou na pastvu, krávy se zcela volně pohybují po pastvinách i po vesnici, po cestách, zahradách i loukách.

V obci Hanyč žije poslední adoptivní dítě podporované Charitou Bohumín - **Miroslava**. Zde jsem měl sraz s koordinátorkou u sochy Lenina, u bývalého kulturního domu. Společně jsme šli pěšky kolem luk, až jsme došli k malé skromné chaloupce, ke které nevede ani žádná cesta. Miroslava zde žije jen se svou 17 letou sestrou, za nimi přichází 84 letá babička. Tato dvě děvčata se starají sami o sebe, o dům

a o hospodářství. Oba rodiče pracují v Moskvě. Krávu nemají, ale drobné hospodářství ano. Také musí nasušit krmení pro krávu od své tety, za což potom dostávají mléko. Pro představu obdělávají asi 1,5 ha luk a polí. Kromě toho, že jsou opravdu moc pracovité a mají kolem chaloupky čisto a louky sesečené, byly také hezky oblečené a upravené. Rodiče pracují v Moskvě vždy 6 měsíců v kuse a pak jsou 2 měsíce doma. Otec je dřevorubec, staví srubové domy, maminka je dělnicí. V této rodině jsem se cítil moc dobře, měly vzorný pořádek a byly velmi pohostinní. Obě slečny umí vařit a péct jako málokterá žena u nás. Pohostili nás borščem, brambory s pečeným masem - k hlavnímu vchodu se na Ukrajině podává vždy chléb, obyčejně bílý. Po hlavním chodu se podávali pelmeně (ukrajinská specialita) - těstovinové knedlíčky plněné mletým masem. Poté čaj, káva a sušenky. V této rodině se nepodával alkohol. Bylo poznat, že jsou děvčata vychována velmi slušně a skromně, také byla velmi inteligentní. Zdrželi jsme se poměrně dlouho, protože jsem se tady cítil jako doma. U domku teče řeka, hned za domem se tyčí dominantní hory, okolí je skutečně moc krásné.

Když jsme ukončili návštěvu, šla nás děvčata k autu, které jsme nechali u nejbližší silnice doprovodit. Na tuto rodinu budu mít ty nejkrásnější zážitky. Stará, čistá chaloupka o 2 místnostech. Otec, momentálně pracující v Moskvě, začal stavět srubovou větší chalupu, ale z důvodu nedostatku financí ji nedostavěl a musel vycestovat i se ženou do Ruska. Podpory v nezaměstnanosti na Ukrajině nejsou. Když někdo není zaměstnaný, nedostává žádnou finanční pomoc od státu.

Dalším místem, které se nám podařilo navštívit, byla slaná jezera. Při večerním koupání jsem se cítil jako korkový špunt. Ležíte na zádech a voda je tak hustá, že vás nadnáší, a může přitom třeba číst noviny.

Třetí den jsme vyrazili na hory Poloniny ruským Zilem. Byla to dobrodružná cesta, která až na vrchol trvala tři hodiny. Řidiči, kteří tady jezdí, měli náš hluboký obdiv. Na vrcholu hor jsme si v přírodě na ohni připravili oběd, který předchystala sestra Krystofora - opékanou slaninu, klobásy, opékané maso, zeleninu. Byl tady nádherný výhled na nekonečné hory a horská jezera. Prošli jsme si hřebeny a zdrželi se asi tři hodiny. Na zpáteční cestě dolů z hor jsme zastavili v lázních provozovaných českým majitelem, které jsou velmi luxusní a navště-

vované pouze turisty. Nocleh zde stojí 420,- Kč se snídaní, což je pro místní naprosto nepřijatelné.

Cesta zpět do České republiky proběhla bez větších komplikací. Myslím, že jsme byli dobrá skupina, nebyl mezi námi žádný 'prudič'. Ukrajinu bych přirovnal k životu před 60-70 lety v naší republice. V obchodě se dají koupit přibližně ty samé věci jako u nás. Cesty jsou bohužel hodně zanedbané, ale například poplatky za internet zde mají v porovnání s námi velmi nízké - 70,- Kč za měsíc, o ceně pohonných hmot 25,- Kč/litr benzínu si můžeme jen nechat zdát. Na druhou stranu naprosto chybí sociální síť služeb, na to zde peníze nejsou. Lidé jsou odkázáni na hospodářství, na společenství, na rodinu.

Jsem skutečně rád, že jsem se mohl podívat do tohoto koutku světa, pokud by se naskytl opět příležitost, jel bych určitě ihned znovu – navštívit rodiny dětí, nechat se opět okouzlit překrásnou přírodou.

Rád bych poděkoval pracovníkům střediska humanitární pomoci diecézní charity ostravsko-opavské za jejich obětavou činnost a tímto je také povzbudil do další činnosti.

Za Charitu Bohumín – Miroslav Murgaš (správce soc. služeb Charity Bohumín)

OPÉKÁNÍ POD HVĚZDAMI

Když jsem se před časem zmínil o tom, že nám v areálu noclehárny a denního centra Charity Bohumín chybí ohniště, kde bychom si mohli společně s klienty posedět a probrat u ohně a vonící uzenyiny vše co máme na srdci, ani mě nenapadlo, že realizační tým v čele s naší drahou paní ředitelkou Monikou Vavrečkovou takový kouzelný večer zorganizuje.

Toho večera jsem se dostavil do areálu charity až po osmé hodině, ale pohled, který se mi naskytl, byl naprosto úžasný. Klienti vzrušeně debatovali v hloučcích, v prostorách noclehárny se rozdávaly nakrájené párky, oheň zvesela praskal a všude vládla pohoda a klid.

Než jsem se stačil rozkoukat, dostal jsem do rukou plato nealkoholických piv a byl jsem vtažen do víru dění. O tom, že pivko v takový čas přijde vhod, nebylo pochyb a klienti vstřícnost ocenili. Spokojenost ze všech zářila snad více než měsíc, který pozvolna nabíral na síle, aby nám celou atmosféru prozářil svým stříbřitým světlem. Zpěvem a ky-

tarou nám posloužil animátor Tadeáš a večer se příjemně naplnil, klidem, pohodou a radostí.

Nezbývá než poděkovat všem těm báječným a velkým lidem, kterým nejsou občané bez domova lhostejní a není jim zatěžko obětovat kus svého času a ochoty a přispět tak ke spokojenosti našich uživatelů.

Budu se opakovat, ale je mi opravdu ctí, že se mohu učit z jejich ochoty a nadšení, a těším se na všechny další společné akce.

Rostislav Szeliga – animátor noclehárny

VÝLET DO CHARITY HRABYNĚ

Výlet do Charity Hrabyně, kterého se dne 17.7.2012 zúčastnily naše uživatelky společně se členy personálu, byl připravován už hodně dlouho dopředu. Nejdříve jsme s uživatelkami výlet plánovali – kam se pojedete, kdy se pojedete, kdo pojedete ... Pak jsme se na cestu společně chystali.

Ještě ráno před výletem jsme měli bouřlivou debatu, zde jet či ne. Počasí nám skutečně nepřálo. Nakonec nejistotu personálu vyřešily naše babičky. Rozhodly za nás: „*když už jsme nachystané, tak jedem*“. Vše nakonec dopadlo báječně. Když jsme byli na návštěvě kaple sv. Kláry, vysvitlo sluníčko a už nám po zbytek dne přálo.

Do Charity Hrabyně jsme dorazili asi v 10.00 hod. kde nás očekával samotný pan ředitel. Povíдали jsme si v příjemném prostředí komunitního centra o historii Hrabynské Charity, jak vznikala, jak se budovala kaple sv. Kláry, o jaké klienty se starají, jaké mají plány do budoucna. Zajímavé bylo povídání o práci klientů v chráněných dílnách a možnostech jejich dalšího uplatnění.

Babičky moc potěšilo malé pohoštění, především horký čaj, protože v té době bylo ještě chladno a přšelo. Nejlepší byly ke kávě a čaji lázeňské opatky. Návštěvu jsme pak zakončili prohlídkou samotné kaple a společnou polední modlitbou Anděl páně i s pracovníky a klienty Charity Hrabyně. Poté následovala prohlídka zahrady kolem Charity Hrabyně a také Rehabilitačního ústavu. Krásně upravené byly cestičky, altánky pro odpočinek – na každém kroku bylo vidět, že je vše pečlivě upraveno pro vozíčky a špatně se pohybující osoby.

Zaujaly nás květinové záhony ve formě kruhů s různými vzory, které byly utvořeny z různých druhů a barev květin. Každý z těchto kruhů

byl věnován české celebritě, která přispěla finančním darem na pomoc nemocným lidem, kteří se zde léčí. Například v kruhu Heleny Vondráčkové byl modrý džbánek. (Píseň „malovaný džbánku...“)

Další zastávkou na našem výletě byl společný oběd. Vymýšleli jsme různé varianty a možnosti, pak jsme ale vybrali oběd v supermarketu. Možná to některé zarazí, ale chtěli jsme, aby si každá z uživatelék mohla vybrat, na co má zrovna chuť a také nasát atmosféru „jiného“ světa. To se nám taky povedlo. To, že restaurace v supermarketu Globus nabízí přibližně 40 různých jídel plně uspokojilo chuťové buňky všech. A sladká tečka ve formě pohárů spokojenost dovršila.

Zajímavý byl další vývoj situace. Dvě z uživatelék se chtěly jít podívat „po obchodech“. My zaměstnanci jsme měli představu, že tak obrovský obchod naše uživatelky spíše odradí, ale nakonec se vevnitř byly podívat všechny „účastnice zájezdu“ a udělaly si radost drobnými nákupy. Výlet se vydařil a všem moc líbil.

Drobný postřeh: společně strávený čas s našimi seniorkami je vždy obohacením každého z nás zaměstnanců. Zpívání v autě při cestě na výlet, společná polední modlitba i společný oběd, kdy babičky nevěděly, co si z obrovské nabídky dobrot vybrat. Všechny zážitky jako štípičky utvářejí vždy společně krásně prožitý den, na který se ještě dlouho při různých příležitostech vzpomíná.

A jak vzpomínají naše uživatelky?

Paní Stanieková (88 let):

„Byla jsem příjemně překvapená vzhledem i rodinným ovzduším rehabilitačního zařízení v Hrabyni. Ředitel Charity Hrabyně nás seznámil s možnostmi pracovního uplatnění klientů. Za dobře vykonanou práci dostanou řádně zaplacenou.“

Moc se mi líbily květinové kruhy, které se nacházely v zahradě charitního zařízení. Z květin byly osázeny květinové vzory. Tyto sponzorují české celebrity, např. Věra Martinová, Helena Vondráčková, Tomáš Klus ...

V odpoledních hodinách jsme navštívili obrovský supermarket, kde jsme si dali dobrý oběd a věnovali se nákupu dobrot. Bylo moc pěkně a šťastně jsme dojeli domů.“

Paní Jaworková (86 let)

„Celý výlet se mi strašně líbil a ráda na něho vzpomínám. Zaujala mě celková péče o nepohyblivé klienty. Velmi mě překvapilo, že to byli většinou muži. Charitní zařízení je umístěno v krásném prostředí, rovněž květinová výzdoba se mi líbila.

Navštívili jsme kapličku sv. Kláry, která ve mně zanechala silný dojem. Pochutnala jsem si na dobrém obědě v supermarketu Globus. Celkově jsem byla spokojená, byl to nádherný výlet. I počasí nám přálo. Příště pojedu znovu.“

Paní Pamulová (82 let)

„Líbila se mi kaple sv. Kláry. Byla jsem nadšená z květinových vzorů. Odpoledne jsme pak navštívili supermarket Globus, kde jsme všichni dobře poobědvali. Vrátili jsme se všichni šťastně domů“.

Paní Urbánková (80 let)

Paní Urbánková byla uživatelkou, která u nás byla na odlehčovací službě v době prázdnin, kdy její nejbližší nabírali novou sílu k další péči o svou babičku. Putovala s námi rovněž na výlet do Hrabyně. Z výletu byla velice nadšená a šťastná. Líbila se jí kaple sv. Kláry, která jí názvem připomněla naši řeholní setru Klárku. Líbily se jí květinové vzory, sama si přečetla, komu z českých celebrit jsou věnovány. Celou cestu si spokojeně prozpěvovala.

Pracovníci a uživatelky Domu pokojného stáří sv. Františka

SBĚR ŠATSTVA V DOLNÍ LUTYNI

V sobotu 10.11.2012 v době od 8.00 – 10.30 hod. pořádá v budově Farního úřadu v Dolní Lutyni MO KDU-ČSL Dolní Lutyně

SBĚR ŠATSTVA A OBUVI, LOŽNÍHO PRÁDLA A RUČNÍKŮ určený pro Charitní šatník, Denní centrum pro osoby bez domova a Noclehárnu sv. Martina v Bohumíně.

Sbíráme: dámské a pánské oblečení i obuv, zimní kabáty, zimní bundy, bundy, větrovky, svetry, košile, trička, mikiny, halenky, kalhoty, rifle, sukně, tepláky

Potýkáme se s velkým nedostatkem: všeho dětského oblečení, dámského i pánského spodního prádla, ponožek, pyžam, nočních košil, pánské, dámské i dětské obuvi, **ložního prádla, prostěradel a utěrek.** Zdravíme a děkujeme otci z Dolní Lutyně i farníkům z farnosti.